

N:o 105.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 maj 1896.

— — — — — Andra Kammaren den 13 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckta motioner
om ändrade bestämmelser angående förlust af med-
borgerligt förtroende.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 59.)

Till Konungen.

Frågan om ändrade bestämmelser angående förlust af medborgerligt förtroende har vid innevarande riksdag upptagits uti tvenne särskilda, af enskilde motionärer afgifna framställningar.

Riksdagen är härutinnan af den åsigt, att nämnde straffpåföljd kan verka förhindrande för brottslingen, som uttjent sitt straff, i hans lofvärda sträfvan att ärligt förvärfva sitt uppehälle. Det torde ej kunna bestridas, att straffpåföljden sålunda kan blifva den känbaraste delen af straffet, liksom att densamma mången gång omöjliggör den brottsliges förbättring. Under sådana förhållanden är det, enligt Riksdagens tanke, af stor vigt att så reglera användningen af ifrågavarande påföljd, att densamme ådömes endast i de fall, då omtanke om samhällets säkerhet det oundgängligen kräfver. Nu gällande bestämmelser synas Riksdagen i detta afseende alltför stränga mot de för brott straffade. Särskildt hvad beträffar tjufnadsbrotten äro stadgandena så affattade, att medborgerligt förtroendes förlust utom i undantagsfall ådömes vid dessa brott. Det

torde dock kunna påstås, att stöldbrottet icke i så hög grad, som vår lag synes antaga, ådagalägger hos brottslingen en så förhärdad karakter, som kan berättiga samhället att å densamma sätta vanärans stämpel.

Härutinnan liksom vid flera andra brott torde, utan fara för samhällets säkerhet, väsentliga lindringar kunna beredas de för brott dömda, och Riksdagen finner frågan vara af den vikt, att en utredning af hithörande förhållanden synes af verkligt behof påkallad.

Riksdagen får, med stöd häraf anhålla, att Eders Kongl. Maj:t ville taga i öfvervägande, i hvad mån, särskildt hvad angår tjufnadsbrotten, användandet af straffpåföljden förlust af medborgerligt förtroende må kunna ytterligare begränsas, samt derefter till Riksdagen göra den framställning, hvartill utredningen kan gifva anledning.

Stockholm den 13 maj 1896.

Med undersåtlig vördnad.